

Korsgaard: Jeg føler mig ikke fristet til at indlade mig paa nogen Realitetsbehandling af hverken det foreliggende eller det følgende paa Dagsordenen opførte Lovforslag. Det viser sig nemlig, at der ingen Fare er for, at vi skulle komme til nogen fortsat Behandling af dem.

Formanden (Høgsbro): Vil det ærede Medlem ikke tale noget højere; det er ganske umuligt at høre noget her.

Korsgaard: Ganske vist have flere forstaaet, at man i Aar vilde sigte det foreliggende Materiale og saaledes skyde ud, hvad man ikke haabede eller ventede, der dog vilde komme noget Resultat ud af. Men hidtil have vi kun set, at denne Sigtning er foregaaet gennem et temmelig groft Sold, idet der — saa vidt jeg har lagt Mærke til — af hele det store Materiale, der har foreligget Tinget, kun er sigtet et eneste Lovforslag ud, og det stete forleden Dag, da man nægtede et enkelt Lovforslag Overgang til 2den Behandling, saa det synes dog, at der ikke er nogen stor Fare for, at vi skulle blive af med meget af det rigelige Stof, som her foreligger. Det synes nemlig, som om de Herrer, der have villet sigte, ikke have nogen Bund i deres Sold, thi Lovforslagene ere jo gaaede igennem allesammen paa et eneste nær. Der er saaledes ikke megen Grund til at forhaste sig med nogen Realitetsundersøgelse af det her foreliggende Forslag. Noget andet er, om det overhovedet nytter noget at optage en Forhandling med den Minister, som har med disse Ting at gøre. Den ærede Krigsminister er en Helt af en ganske ekstraordinær Slags. Med andre Helte forholder det sig saaledes, at de snakke ej, men slaa. Den Helt, som vi have i Spidsen for Krigsministeriet, gør begge Dele. Han nøjes ikke blot med at slaa, han holder ogsaa nok af at — jeg vil ikke sige snakke men — forhandle. Det viser sig dog saa, at Meningen egentlig ikke var, at der skulde forhandles, thi naar Ministeren har talt og forhandlet om sine Sager, og han ikke faar sin Billie frem saaledes, som han ønsker det, indtræder det Tilfælde, at han slaar. Han gaar til den anden Del af sin Virksomhed som Helt. Under disse Omstændigheder er der ikke stor Fristelse til at forhandle de Sager, der sortere under Krigsministeriet, og jeg forstod ogsaa den Udtalelse, der kaldt forleden fra Flertallets Ordfører — jeg mener det ærede Medlem fra Røge (Hørup) — saaledes, at der indenfor Flertallet var noget op — jeg vil ikke sige en saa stærk Følelse som Afsty men i hvert Fald dog — Mod-

vilje mod overhovedet at have noget med Ministeren for det militære Væsen at bestille. Naar Forholdet er dette, at Krigsministeren overhovedet ikke forhandler, det vil sige, han mener i hvert Fald ikke noget med det — vil han have noget sat igennem, taler han om det, men faar han det ikke, gør han det alligevel — saa er der altsaa ikke Udsigt til en alvorlig fort Forhandling fra Krigsministerens Side, og paa den anden Side er der altsaa i Flertallet opvokset en efter min Opfattelse paafønnelsesværdig Mening om, at man ikke vil have mere med Krigsministeren at gøre end højt nødvendigt. Men naar Stillingen altsaa baade fra Ministerens Side og fra Flertallets Side, hvis Stemning blev udtrykt af det ærede Medlem fra Røge (Hørup), er saaledes, ligger det nær at spørge, om man ikke for en Gangs Skyld overfor dette Forslag skulde anvende det Sold, som Flertallet præsenterede os forleden Dag til en Sigtning af Materialet. Smidlerid skal jeg ikke gøre nogen Paastand paa dette fra min og mine Venners Side. Jeg antager, at i Genhold til den Begrundelse, hvormed en Række Lovforslag forleden Dag bleve sendte til Udvalg, ere vi garanterede imod, at Flertallet løber alt for langt sammen med Krigsministeren. Vi hørte i Motivering, der blev givet for at lade Forslagene gaa til anden Behandling, at denne fortsatte Behandling skulde ske i Genhold til den samme Grundsetning, som var udtalt ved Behandlingen af det Lovforslag, som var nægtet videre Fremme, og jeg forstod den Grundsetning saaledes, at man nu herefterdags vilde vogte sig for at komme i Nærheden af Krigsministeren. Hvis altsaa det ærede Medlem fra Røge har udtalt Stemningen indenfor det ledende Flertallet korrekt, saa at man altsaa vil forhandle med Krigsministeren paa Grundlag af at have saa lidt med ham at gøre som muligt, ser jeg ikke nogen Fare ved at lade Lovforslaget gaa den samme Vej, som blev benyttet forleden, altsaa lægge det ned i Kamret, et aaben Gravkammer, hvilket Udtryk jeg tror, det ærede Medlem benyttede forleden. — Jeg skal endnu kun gøre en eneste Bemærkning angaaende det Forslag, som ligger for. I Slutningen af de Bemærkninger, som ledsage Lovforslaget, og efter at Ministeren har bestrevet, hvor aldeles forførdelig denne Gardehusarkaserner er for Tiden, og efter at han har sagt, at der er brugt for 18,500 Kr. — d. v. s. der er stivet af for dette Beløb, og saa har det vist sig, at Bygningen er lige faldsfærdig for det og ikke kan benyttes til det Brug, som den er bestemt til — siger Mi-